

opusdei.org

Prelatovo pismo (april 2012)

Na začetku velikega tedna prelat premišljuje o postavitvi evharistije. Ob stoti obletnici prvega obhajila svetega Jožefmarija, 23. aprila, pa spodbuja k prejemanju tega zakramenta z vsak dan večjo pobožnostjo.

11. Apr. 2012

**Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!**

Pišem vam na začetku velikega tedna. Od Kristusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem, ki ga praznujemo danes, pa do njegovega vstajenja od mrtvih na velikonočno jutro Cerkev v liturgiji — s katero smo združeni vsi — podoživlja vélike skrivnosti našega odrešenja. Zato začnimo z globoko zahvalo Bogu za velike čudeže, ki jih je naredil v dobro človeštva. Z vedno večjo zavzetostjo se pripravljajmo na spremljanje našega Gospoda v tem velikonočnem tridnevju, da mu bomo blizu v teh bolečine polnih urah njegove daritve za nas ter da bomo prisotni tudi pri njegovem veličastnem povzdignjenju.

Premišljevanje Kristusove smrti, opozarja sveti Jožefmarija, se strne v povabilo, da bi se popolnoma iskreno srečali z našim vsakdanom, da bi vero, ki jo izpovedujemo, vzeli zares. Veliki teden zato ne more biti le

nekakšen posvečeni premor sredi življenja, ki se odvija le po človeških postavkah; biti mora priložnost, da se poglobimo v globine božje ljubezni, ki bi jo tako mogli z besedo in deli pokazati ljudem[1]. Aktivna, zavestna in ljubezni polna udeležенost pri liturgičnih obredih teh dni se nam ponuja kot najboljši način, da smo ob Jezusu v dolgih urah njegove bridkosti in trpljenja. Tako veliki teden ne bo omejen ***zgolj na spomin, saj je premišljevanje skrivnosti Jezusa Kristusa, ki se nadaljuje v naših dušah.***[2]

Čutímo se globoko povezani v občestvo z vso Cerkvijo, ki od enega konca zemlje do drugega pobožno in zbrano praznuje te božje skrivnosti. Molímo posebno za tiste, ki bodo prejeli krst na velikonočno vigilio, ter za vse ostale, da se bomo v tem času z vzpodbudo milosti Svetega Duha bolj in bolj bližali Bogu,

odločeni, da bomo sledili Kristusu s polnostjo izročitve. ***Pustimo ob strani površinske misli***, je naročal sveti Jožefmarija, ***in se osredotočimo na to, kar je res pomembno. Poglejte, prizadevati si moramo, da pridemo v nebesa. Sicer je vse zaman. Če naj bi prišli v nebesa, je neobhodno potrebna zvestoba Kristusovemu nauku; da bi bili zvesti, je neobhodno potrebno trdovratno vztrajati v boju proti zaprekam, ki nam zapirajo pot do naše večne sreče.***
[3]

Jezus je začel velikonočno tridnevje tako, da se je srečal s svojimi apostoli v dvorani zadnje večerje v Jeruzalemu. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar*[4], srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo, preden bom trpel. Te besede uporabi sveti Luka, ko opisuje dogajanje pri zadnji večerji. V vsaki od njih je moč

opaziti neskončno ljubezen Kristusovega Srca do ljudi, živo zavest, da je že prišla njegova *ura*, trenutek odrešenja človeškega rodu, ki je bil tako dolgo pričakovan. **Jezus si je močno želel iti naproti tisti uri**, pojasnjuje Benedikt XVI. **V sebi je hrepenel po tem trenutku, v katerem se je svojim najbližjim izročil pod podobama kruha in vina. Pričakoval je tisti trenutek, ki bi na nek način moral biti trenutek resnične mesijanske svatbe: spremenitev tuzemskih darov in zedinjenje v eno s svojimi najbližjimi, da bi jih preoblikoval ter tako začel preoblikovanje sveta. V Jezusovi želji lahko prepoznamo željo samega Boga, njegovo ljubezen do ljudi, do njegovega stvarstva, ljubezen, ki čaka. Ljubezen, ki pričakuje trenutek združitve, ljubezen, ki hoče pritegniti k sebi vse ljudi in tako izpolniti, kar stvarstvo pričakuje: v resnici stvarstvo**

hrepeni po razodetju Božjih sinov (Prim. Rim 8, 19).[5]

Kako ne bi mislili tudi na željo, da bi mu ustrezno odgovorili, željo, ki je prevzemala našega Gospoda? Toda tisti, ki so ga obdajali, se niso zavedali izrednega pomena tistega dogodka, kar izraža dejstvo, da so se prav takrat začeli prerekati, kdo med njimi bo veljal za največjega[6].

Čeprav so bili nedvomno globoko ganjeni ob Gospodovih besedah in dejanjih — tako nakazuje sveti Janez, ko podrobno opisuje Gospodov poslovilni govor ob koncu tistega družinskega srečanja —, še vedno niso v celoti razumeli pomena vsega, kar se je dogajalo pred njihovimi očmi. To poslanstvo je bilo prihranjeno za Svetega Duha, ki je bil poslan na binkošti. Moje hčere in sinovi, kaj nam sporoča Kristusovo trpljenje? S kolikšno pobožnostjo gledamo križ?

Mi, kristjani enaindvajsetega stoletja, z dvatisočletno zgodovino vere in evharistične pobožnosti, ki smo prejeli Tolažnika pri krstu, nismo v enakem položaju kakor tisti prvi kristjani. Vemo, da je Jezus Kristus pri zadnji večerji **vnaprej povzel svojo smrt in svoje vstajenje, s tem da je že v tisti uri daroval svojim učencem samega sebe v kruhu in vinu, svoje telo in kri kot novo mano (prim. Jn 6, 31-33). Če je antični svet sanjal, da je v bistvu resnična človekova hrana — to, od česar on kot človek živi — *Logos*, ki je večna modrost, je zdaj ta *Logos* res postal hrana za nas kot ljubezen. Evharistija nas vodi v Jezusovo dejanje darovanja.[7]**

Pred ponižanjem Boga v evharistiji bi se morali brez truda napolniti s čudenjem in hvaležnostjo. A se velikokrat ne zgodi tako. Čemú to pomanjkanje naše ljubezni ob Kristusovi ljubezni? Čemú ta

hladnost našega srca ob plamenih, ki gorijo v Učiteljevem srcu? **Jezus si nas želi, čaka nas. In mi, ali si resnično želimo Njega? Ali v svoji notranjosti ne čutimo vzpodbude, naj mu gremo naproti? Ali hrepenimo po njegovi bližini, da bi bilo eno z Njim, ki se nam podarja v evharistiji? Ali pa smo kvečjemu brezbržni, raztreseni, popolnoma zasedeni z drugimi stvarmi?**[8]

To so vprašanja, ki jih Kristusov namestnik na zemlji namenja katoličanom; vprašanja, ki čakajo na oseben, zavezujoč odgovor vsakogar izmed nas. Iskreno prosimo Svetega Duha, naj v globini naše duše vzklije ta odgovor, ter da bi znali velikodušno sprejeti njegovo milost v popolni izročitvi sebe našemu Gospodu: *ljubezen se povrne z ljubeznijo.*

Čez natanko tri tedne, 23. aprila, bomo obhajali stoletnico prvega

obhajila svetega Jožefmarija; ta dan pomeni vzpodbudo, da bomo njegove hčere in sinovi v Opus Dei z večjo pobožnostjo in pozorneje udeleženi pri sveti maši in na poseben način pri svetem obhajilu.

Nemogoče je naštetih vse nasvete, ki nam jih je dal naš preljubi Oče, da bi vsak dan bolje izkoristili prejem Gospoda. Tisti, ki smo imeli to srečo, da smo lahko od blizu opazovali, kako se je pripravljaj na sveto daritev, kako jo je obhajal, kako je prejemal obhajilo in kako se je zahvaljeval po maši, ne najdemo besed, s katerimi bi izrazili ljubezen, ki ga je v tistih trenutkih prevzemala, brez pozornost vzbujajočih izrazov. Zato bom načrtal le nekaj potez, ki naj se nam pomagajo poglobiti v katero od področij evharistične pobožnosti našega svetega ustanovitelja, in tako izboljšati naš osebni odnos z Jezusom v presvetem zakramentu.

23. aprila leta 1963 nam je dejal:
Zame je danes zelo velik praznik.
Predlagal nam je, naj se mu
pomagamo zahvaliti Bogu za dobroto
iz nebes: ***ker je hotel priti, da bi
postal gospodar mojega srca***[9].
Zelo je bil hvaležen svetemu papežu
Piju X., ki je v prvih letih 20. stoletja
uveljavil nova merila glede prvega
obhajila, tako da je določil
minimalne pogoje, z izpolnitvijo
katerih lahko otroci pristopijo k sveti
mizi[10]. Vedno se je spominjal, da je
Gospoda prvič prejel pri desetih
letih. ***V tistem času*** — je razlagal —
je bilo kljub določbam Pija X.
nezaslišano prejeti prvo obhajilo
pri teh letih. Zdaj je običajno, da
ga otroci prejmejo še prej.
Pripravljal me je nek star, pobožen
redovnik, preprost in dober človek.
On me je naučil molitev duhovnega
obhajila.[11]

Tisto prvo srečanje z Jezusom v
evharistiji je globoko zaznamovalo

njegovo življenje. Vsako leto se je pravočasno pripravil na to tako ljubo obletnico. Tudi ob mnogih drugih priložnostih se je vračal k tem trenutkom s hvaležnosti polnim spominom, občudujoč božjo dobroto, ki želi biti tako blizu svojim otrokom.

Vendar tako ni ravnal samo, ko je bil že odrasel, čeprav je logično, da so v teku let, ko je že tisočkrat premišljeval o teh Gospodovih uslugah, njegovi izrazi hvaležnosti postajali vedno bolj izpopolnjeni. Večkrat je govoril o nečem, kar še vedno naredi močan vtis, če pomislimo, da je te misli začel razvijati, ko je bil še zelo mlad. Dejal je: ***Od malega sem popolnoma razumel razlog evharistije: to je občutje, ki ga imamo vsi — za vedno hočemo ostati s tistim, ki ga ljubimo. To je čutenje matere do njenega otroka; pojedla bi te s poljubi, mu pravi. Pojedla, pojedel***

bi te: spremenil bi te v moje lastno bitje[12].

Samo Kristusova ljubezen do vsakogar od nas, večja od ljubezni, kakršno bi lahko vsi očetje in vse matere na svetu izkazale svojim otrokom, se z veliko močjo dviguje kakor najvišji način uresničenja tega hrepenenja po dokončni združitvi med ljudmi, ki se ljubijo. ***Gospod nam je rekel tudi to: vzemi, pojej me! Bolj človeško ne bi moglo biti. Toda mi ne počlovečimo našega Gospoda Boga, ko ga prejmemo; On pobožanstvi nas, nas povzdigne, nas dviguje. Jezus Kristus naredi, kar je za nas nemogoče: naše življenje, naša dejanja, naše žrtve naredi nadnaravne in tako mi postanemo pobožanstveni. Razlogov imam več kot dovolj: tu je razlaga, zakaj živim[13].***

Moje hčere in sinovi, pripravimo se na prejem obhajila najboljše, kar je mogoče. To, kar storimo, bo vedno malo, vendar v nas ne sme povzročiti niti najmanjšega priokusa zagrenjenosti. Resnično nismo vredni sprejeti Gospoda v našo dušo in naše telo, toda On je rekel, da ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni[14]. On s svojim pogostim prihodom — vsakodnevnim, če je mogoče — vsakogar spreminja tako, da postajamo vredni njegove ljubezni. ***Zato takrat, ko je neka duša v milosti — in je ta duša zaljubljena v Boga — ne sme misliti, da ni dovolj pripravljena na prejem obhajila; kajti dokler delamo in s tem odpiramo nove bojne črte v tej vojni mirú in dobrega na svetu, se čudovito pripravljamo na obhajilo.***[15]

Na začetku leta sem vam predlagal, da če želite, pogosto izgovarjajte tisti pobožni vzklik, ki ga je naš Oče vzel

iz evangelija, z ustnic apostola
Tomaža, in ga vsak dan v srcu
ponavljal pri sveti maši: *Dominus
meus et Deus meus!*[16] Moj Gospod
in moj Bog! Osupne nas to čudovito
dejanje vere v resnični prisotnosti
Jezusa Kristusa pod
zakramentalnima podobama, in
vzpodbudilo nas bo, da se bomo bolje
pripravili na prejem obhajila. Zelo
moramo ljubiti Gospoda, biti zelo
pobožni, ravnati z njim, ki je na
oltarju in v tabernaklju, najlepše, kar
je mogoče, ga ljubiti tudi namesto
tistih, ki ga ne ljubijo, zadoščevati za
tiste, ki ga žalijo. ***Bog naš Gospod si
želi, da mu takrat, ko ga prejmete,
vsako jutro ponavljate: Gospod,
verujem, da si ti, verujem, da si
resnično skrit pod
zakramentalnima podobama!
Častim te, ljubim te! In ko ga
obiščete v kapeli, mu še enkrat
ponovite: Gospod, verujem, da si
resnično prisoten! Častim te,
ljubim te! To pomeni imeti rad***

Gospoda. Tako ga bomo imeli vsak dan bolj radi. Potem ga še naprej ljubíte skozi ves dan, tako da živite to misel in o njej premišlujete: dobro bom dokončal svoja opravila iz ljubezni do Jezusa Kristusa, ki nas spremlja iz tabernaklja. Zelo močno ljubíte Jezusa v zakramentu in trudíte se, da bi ga ljubile mnoge duše: kajti samo če nosite v duši to skrb, je boste znali naučiti tudi druge, saj boste dajali, kar živite, kar imate, kar ste[17].

Na ta dan je prav tako obletnica svete birme našega Očeta. Prejel jo je leta 1902, nekaj mesecev po njegovem rojstvu: to v Španiji ni bila redkost, kajti takrat so škofje med svojimi pastoralnimi obiski po župnijah podeljevali ta zakrament tako otrokom kakor odraslim, ki ga še niso prejeli. Tako je Sveti Duh že od zgodnjega otroštva začel še intenzivneje uresničevati svoje delo

v duši našega Očeta ter ga na ta način pripravljati, da je lahko ob svojem času z obilnimi sadovi sprejel milosti, katere mu je podelil kasneje.

Na enem od njegovih srečanj z ljudmi iz najrazličnejših okolij so svetega Jožefmarija vprašali, kakšna je razlika med prejetjem Kristusa pri obhajilu ter prisotnostjo Svetega Duha v duši zaradi milosti. Takoj je odgovoril, kakor nekdo, ki je ta odgovor močno ponotranjil: ***Razliko boš takoj opazil, če pomisliš, da je pri sveti evharistiji (...) resnično prisotna druga oseba presvete Trojice, ki je za nas postala človek: telo, kri, duša in božanstvo. Takega ga prejmemo, toda naša narava takoj uniči zakramentalne podobe, in v tistem trenutku izgine evharistična navzočnost zakramentalnega Jezusa. Bog tudi takrat ostane z nami, če ga ne izženemo s smrtnim grehom. Prek milosti si Sveti Duh v nas pripravi***

svoje bivališče in z njim vsa sveta Trojica, kajti Bog je samo eden v treh različnih osebah. Kjer deluje ena oseba, je prisotna vsa presveta Trojica, en sam Bog[18].

Skozi ves dan se trudimo, moje hčere in sinovi, da se ne bomo nehali zavedati, da Bog biva v nas; še več, njegovo navzočnost lahko nenehno povečujemo z dejanji vere in ljubezni, z duhovnimi obhajili in klici k Devici Mariji z njenimi različnimi nazivi, kar nam bo služilo kot pomoč pri zahvali Jezusu, ker je zakramentalno prišel v našo dušo, ter pri pripravi na obhajilo naslednjega dne.

Še naprej molimo za papeža, predvsem 19. aprila, na sedmo obletnico njegove izvolitve, ter 16. aprila, ko bo dopolnil 85 let. Z vero ponavljajmo molitev iz *Preces*, ki jo je naš ustanovitelj vzel iz liturgične zapuščine Cerkve: *Dominus conservet*

eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius[19].

Tudi jaz se vam priporočam v molitev, predvsem ob ponovni obletnici moje izvolitve in imenovanja za prelata, ki bo 20. aprila. Tako bomo ostali *consummati in unum* [20], v edinosti src in namenov s svetim Jožefmarijem, ki nas vse blagoslavlja iz nebes. Molite tudi za potovanje v Kamerun, ki ga imam namen uresničiti v tednu po veliki noči.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. april 2012

[1] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 97.

[2] *Prav tam*, št. 96.

[3] *Prav tam*, št. 76.

[4] *Lk 22*, 15.

[5] Benedikt XVI., homilija pri maši *in cena Domini*, 21. 4. 2011.

[6] Prim. *Lk 22*, 24.

[7] Benedikt XVI., Okrožnica *Bog je ljubezen (Deus caritas est)*, 25. 12. 2005, št. 13.

[8] Benedikt XVI., homilija pri maši *in cena Domini*, 21. 4. 2011.

[9] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 23. 4. 1963.

[10] Prim. sveti Pij X., odlok *Quam singulari*, 8. 8. 1910, norma I.

[11] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja leta 1966.

[12] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 14. 4. 1960.

[13] *Prav tam.*

[14] Prim. *Mt* 9, 12.

[15] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 28. 5. 1964.

[16] *Jn* 20, 28.

[17] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 4. 4. 1970.

[18] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 13. 4. 1972.

[19] Prim. *Ps* 41 (40), 3.

[20] *Jn* 17, 23.